

ŠATY BYLY Z LEHOUNKÉ LÁTKY A BYLY NA NICH ČERVENÉ

květy. Marian je jemně rozložila a položila na stůl na dokumenty. V samostatných sáčcích ležely malé kalhotky se zaschlým spermatem a velké červené knoflíky. Věci byly očíslovány 1, 2 a 3.

V krku jí bušila krev. Tohle byly šaty znásilněné a zabitě osoby. Šaty mrtvol, kterou nikdy nenašli. Zaplavil ji nepříjemný pocit. Opatrně látku ohmatávala. Sklonila se a přičichla k ní. Jako kdyby z nich byl cítit terpentýn.

Vrchní díl šatů odděloval od spodního zdvojený šev. Byl na jedné straně roztržený. Když látku rozložila, vysypala se na dokumenty hnědá zaschlá krev. Tak tyhle šaty na sobě Hana Elizabeta Wismerová měla, když ji znásilnili a zabili.

Prsty přešla po tenké šifonové látce a z krabičky na stole vyklepala cigaretu. Strčila si ji do pusy. Najednou se jí udělalo slabo, jako by se jí úplně odkrvila hlava.

Aniž by chtěla, vytanul jí na myslí obraz jí samotné v kostkovaných letních šatech. Je jí pět a chystá se na narozeninovou oslavu. Matka se rozčílí a serve z ní šaty. Šaty nenosí. Matka přece řekla, že šaty nenosí.

Jak to, že policie našla šaty, ale ne tělo? V samostatné plastové složce ležel výpis z analýzy krve. Inkoustem tam bylo napsáno: *PCR-analýza. Krevní skupina: 0, Rh-. Poznámka: pachatel znásilnění/vrah a oběť měli stejnou krevní skupinu.*

Zadávala se na rozmazanou fotografii v ozdobném rámečku, kterou si odnesla z Carlssonova bytu. Šaty odsunula stranou a podívala se na druhou fotografii. Fotografie Hany Elizabety Wismerové s vlasy staženými do culíku.

Malý obrázek v rámečku nebyl ostrý. Byl pořízený v lese. Nezapálená cigareta se jí v puse zvedala a klesala. Vzala do ruky obrázek z lesa. Obě dvě si mohly být podobné. Britt Else Bubergová a Hana Elizabeta Wismerová. „Ale tohle je Bubergová,“ řekla si nahlas.

Neměla doma žádnou fotografii mrtvé. Nějakou fotografii obličje Britt Else Bubergové po smrti. Smrt výraz tváře vždy změní, vyhladí rysy. Tvář se pak podobá něčemu jinému.

Podívala se na hodiny a vytáhla si nezapálenou cigaretu z úst. Bylo půl třetí. Musí umýt záchod a nemá doma nic k jídlu. Měla by jít do práce.

Vstala a šla do ložnice. Byla maličká a podlouhlá. U jedné stěny stála postel a okno zakrýval těžký vlněný přehoz. To jediné dokázalo nepustit dovnitř světlo. Bála se spát – hloupý, iracionální strach, který ji nepustil do postele tak dlouho, jak to jen bylo možné. Občas spávala na pohovce v pokoji.

Sundala si kalhoty a tričko a lehla si na deku na záda. Pak zase spustila nohy na podlahu a přeběhla přes chladnou podlahu v kuchyni. Bosé nohy zapleskaly po linoleu. Pustila vodu a napila se rovnou z kohoutku. Otevřenými dveřmi viděla, jak na ni Birka zírá z křesla. „No jo, já vím, že jsme nebyly na procházce.“ Chodila po místnosti jen v kalhotkách a podprsence. „Jen minutku a půjdeme ven,“ řekla, popadla fotografii Hany Elizabety Wismerové a položila ji vedle laptopu. Napadla ji jedna věc. Zjistí, co dnes dělá její vrah.

* * *

Cato zvedl telefon a podíval se na hodinky. Stál před garáží Irmelin Quistové. Volala Randi. Říkala, že najít zdravotní záznamy z toho

těhotenství bude problém. Její praktický lékař je už dávno mrtvý a nikdo netuší, kde staré zdravotní karty jsou.

„Do prdele,“ vyhrkl Cato a zadíval se na jiriny stojící úhledně v truhlících za garáží. Přesně jak Irmelin řekla. „Musíme Carlssonovi a Tomasovi nechat udělat testy DNA. Jakmile se vrátím, zkusím kontaktovat příslušné úřady,“ a s tím ukončil hovor.

Odnosil truhlíky se vzrostlými jirínami k civilnímu policejnímu autu. Jeden dal dopředu a druhý na zadní sedadlo. Rostliny byly skoro metr vysoké a měly velké, ostře zelené listy. Květy byly různobarevné. Červené, oranžové, žluté. Irmelin říkala, že na zimu se hlízy musí vykopat a dát do sklepa.

Když sedal na místo řidiče, cítil se trochu divně. V autě byla úplná džungle. Divoká džungle brání výhledu do strany.

Rychle projel ulicí Nordbergveien a spěšně se tam porozhlédl. Pak spěchal dál a zaparkoval hned vedle domu, kde bydlela Marian. Vystoupil z auta, zamknul a rozhlédl se. Městský dům, ve kterém Marian bydlela, byl hned vedle parčíku. Vešel do dvora. Tam se zastavil a podíval se nahoru na fasádu. Dumal, která okna jsou asi její.

OPATRŇE SI PŘETÁHLA ŠATY PŘES HLAVU A DÍVALA SE

na sebe do zrcadla. *Co ten vrah teď dělá?* Šaty vůbec nebyly cítit terpentýnem. Byly bez zápachu, horní část byla obšitá zdvojeným švem. *Kde ten vrah teď je?* Přetáhla si je opatrně přes boky. Zírala na svůj prázdný obličej. Slyšela slabý, temný tlukot svého srdce, šumění v uších. Od stropu se na ni valilo ticho. Podívala se do zrcadla. Na stříbřité ploše se na několika místech udělaly hnědé tečky.

Stáším. Časem. Její vlastní obraz jí zamořil mysl jako prudký jed. Ruce, hrudník, ústa a oči. Šaty. Přejela prsty po tenoučké sukni. Byla na jedné straně roztržená, od lemu nahoru až k břichu. Zbytky zahnědlé zaschlé krve se drolily a snášely se jí na bosé nohy. Ze všech těch nenormálních věcí, které kdy udělala, byla tahle ta nejdivnější. Obléct si důkazní materiál po mrtvém. Nestyděla se, cítila smutek. Vzpomínka jí zamlžila mysl. Svaly na zádech se napjaly. Znovu si uvědomila proudění vlastní krve a tep pulzující v krku. Na hrudi ji bolelo. Myslí jí probleskla věta: Člověk je geniální, když dokáže tak jednoduché věci, že je policie nevidí.

V kuchyni najednou zazvonil telefon. Ten zvuk jí projel jako nůž. Přitiskla si ruce na tváře. Bezmocně se zadívala na doširoka rozvřené oči, které se odrazily v zrcadle, pak se prudce otočila a rozběhla se.

Ukoplá si palec o práh a vpadla do kuchyně, zachytila se kraje stolu a popadla mobil. Když ho konečně zvedla k uchu, přestal zvonit.

Zvuk jí ale pořád zněl v hlavě. Bylo to obłudné. Navlékla se do těch šatů, zničila důkazní materiál. Její pohnutky nejsou normální, její duše je zkažená. Potřebuje se bránit. Věděla, že se jí snažil dovolat Cato. Podívala se na displej. To jí volal on.

Chvilku se vzpomínala, pak polkla a vyfukala jeho číslo. Zvedla ruku ke krku. Když to zvedl, vyhrkla: „Nestihla jsem to vzít.“ Slyšela se, jak podivně překotně mluví, jako kdyby Cato ten její obłudný obraz přes mobil mohl vidět.

„Marian, co to vyvádíš?“ spustil na ni zostra.

„Nic.“ Cítila, jak se jí límeček zařezává do krku. „Není mi dobře.“ *Dcera Astrid Wismerové byla zavražděna.* Po celém těle cítila mravenčení. Potily se jí ruce. „Já...“

Přerušil ji: „Myslím, že nám Astrid Wismerová něco neřekla. Ale měla mrtvici, takže si s ní nemůžeme promluvit. Ona...“

„Já to vím.“

„Ty to víš? Jak to víš? Vždyť jsi nebyla v práci.“

„Volala jsem...“

„Pracuješ z domova? Na čem děláš?“ Cato se zadíval nahoru na fasádu domu. „Ve kterém patře bydlíš?“

„Já nedělám,“ vyhrkla. „Nepracuju...“ *Tělo nebylo nikdy nalezeno.*

„Vynořilo se hrozně nových věcí, Marian. Řeknu ti to, až přijdu nahoru.“

Musela se soustředit na to, aby mluvila normálně. „Já jsem taky zjistila... v kterém patře? Jdeš nahoru? Co tím myslíš?“ Zvedla hlavu a uviděla svůj matný odraz v kovové konvici stojící na stole.

„Ne,“ vykřikla. „Druhé poschodí, ale to nejde.“

„Je ti zle?“ zeptal se.

Podívala se na sukni a uhladila ji ledově studenými prsty. *Dcera*

Astrid Wismerové byla zavražděna. Tělo se nikdy nenašlo. Uhnízдила se v ní temnota.

„Nejsem nemocná, ale...“

„Fajn. Já jsem totiž dole na dvoře. Jdu nahoru.“

„CHTĚLY BYCHOM MLUVIT S TOU SNĚDOU POLICISTKOU,“

oznámila mu světlolvasá dívka a nervózně k němu zvedla oči. Asle Trengs se zastavil. Procházel zrovna chodbou a měl namířeno za Irmelin Quistovou, aby si vyzvedl nějaké dokumenty, které si měl zítra vzít k okresnímu soudu.

Podíval se na ty dvě holky, na sobě měly džíny a světlá tílka a přes rameno měla každá z nich přehozenou prošivanou kabelku Chanel. Kopie, pomyslel si.

„Jak jste se sem dostaly? Vždyť je oddělení pro veřejnost uzavřené.“

„Já se jmenuju Julie Thyviková,“ začala ta světlolvasá. „Řekly jsme recepčnímu, že to souvisí s vraždou a že jsme mluvily s tou snědou šikmookou paní. Když jí zkoušel volat, tak nebrala telefon.“

„To byla určitě Marian Dahleová,“ upřesnil Asle a usmál se na ně. Všimnul si, že to přehnalý s očními stíny a rtíky se jim blýskají růžovým leskem.

„Jakou vraždu myslíte?“

Neodpověděly. Ta tmavší mu podala ruku. „Já jsem Shira Skahová. Před pár dny byly v kempu v Rødvasse dvě policistky. Když odjížděly, zastavily jsme je...“

„Tak to byla určitě Randi Johansenová a Marian Dahleová.“ Asle kývnul na policistu, který procházel kolem.

„Týká se to Lilly, polské holky, která pracuje v kempu.“ Světlovlasá dívka si přitáhla řetízek kabelky blíž k rameni.

„Taky tam děláme,“ doplnila ta snědá.

„Jakou vraždu máte na mysli?“ zopakoval. „Jde o tu ženu ve Stovneru?“

Julie a Shira se na něj zadívaly: „Byl tam stín za větrákem,“ vyprávěla ta světlá. „Někdo na Lilly koukal.“

„A teď je pryč,“ doplnila zase ta druhá. „A taky jsme si vzpomněly na případ Hany Elizabety, co se stal už dávno. Bydlela totiž ve stejném pokoji jako Lilly. A my si myslíme, že to je takové záhadné.“

„Stín za větrákem? Případ Hany Elizabety. Promiňte, ale nechápu, o čem mluvíte. Snad nevěříte, že ten případ ve Stovneru má něco společného s Rødvassou? To jen že správce té budovy...“

Dívky se na něj tázavě zadívaly.

„Správce bydlí přes léto v Rødvasse, v přívěsu.“ Asle si prohrábl šedé vlasy.

„To je všechno?“ Ta světlovlasá na něj civěla. Měla prázdný pohled.

„Ano,“ odpověděl jí. „Jak se jmenuje tahle Lilly? Myslím příjmením.“

„Lilly Aniela Rudecková,“ řekla Julie. „Aniela je moc pěkné prostřední jméno. Něco se muselo stát, protože Lilly je pryč, a ona se hrozně bála.“

„Zkoušeli jste jí volat?“ těkal Asle pohledem z jedné na druhou.

Holky se na sebe podívaly. Ta světlá pokrčila rameny. „Myslím, že žádný mobil nemá. Nikdy jsme žádný neviděly. Ona je trochu staromódní. Nechtěla jít s námi, a tak. Sedáváme většinou na lavičce u jezera. Ona se schovávala na záchodě.“

„Schovávala se na záchodě? Říkali jste, že je Polka, tak třeba odjela?“

„Odjela?“ podívala se ta snědá na tu světlou.

„Ano, zpátky domů,“ doplnil Asle.

„Ale oblečení má pořád v chatce,“ podívala se na něj světlovlasá jako na idiota.

„Nedostala ani výplatu,“ řekla Shira. „Bez té by neodjela. Měla si kupovat oblečení. A teď už je přece srpen, kemp bude brzo zavírat. Zbývá už jen pár dnů.“

Kolem procházel Tony Hansen a Asle se k němu otočil: „Jsou tu dvě holky z Rødvassy.“

Tony se zastavil: „Přijely jste teď?“

„Jo, jely jsme autobusem,“ upřesnila světlovlasá.

„Chtějí mluvit s Marian nebo s Randi.“ Asle se netrpělivě podíval na hodinky.

„Už budu muset jít. Zítř ráno jdu s vězněm k soudu a musím se připravit.“

Tony se zašklebil a zvednul ruku k uchu. „Ten kemp má přece na starost Ewald Hjertnes,“ pohrával si s náušnicí. „S ním jste asi mluvily, že?“

„On jen vykládá, že na Poláky se člověk nemůže spolehnout,“ opáčila světlovlasá dívka. „Mohly bychom dostat číslo na tu Marian Dahleovou?“

„To můžete, dneska je nemocná, ale zítra se vrátí,“ zakončil to Tony.